

Un acord per recordar

ICSI BEILIN / IÀSSER ABED RABBO

Ara fa dos dilluns que els líders cívics de tot l'espectre polític israelià i palestí van fer públic el que es coneix ja com a Acord de Ginebra –un marc d'actuació alternatiu per arribar a la pau duradora entre els nostres pobles, després de tants anys de vessament de sang i de pèrdua i malbaratament de vides–.

L'acord evidencia, per primera vegada, com seria un pla de pau israelianopalestí creïble i negociable. Intenta resoldre les diferències més importants que separen totes dues parts del conflicte, incloent-hi el dibuix de les fronteres permanents, l'estatus de Jerusalem, el futur dels assentaments de Gaza i Cisjordània, els drets dels refugiats i l'accés als llocs sagrats.

La iniciativa parteix de gener del 2001, data d'acabament de les darreres converses oficials que van mantenir israelians i palestins, a Taba. Com a participants en aquelles negociacions, tots dos vam tenir la sensació que hauríem pogut arribar a algun acord si ens haguérem donat unes quantes setmanes més.

Malauradament, els nostres col·legues de negociació, tant els israelians com els palestins, pensaven que la distància entre totes dues postures era massa gran com per construir-hi un pont de diàleg. Després que Ariel Sharon li guanyara les eleccions a Ehud Barak, l'any 2001, nosaltres dos vam posar-nos d'acord per completar els treballs que havíem dut a terme a Taba, però aquesta vegada com a ciutadans particulars. Volíem trobar un punt de partida comú i demostrar, tant als israelians com als palestins que, malgrat tota la frustració i la decepció que sentíem, hi havia alguna manera de continuar les discussions significatives.

Era un camí ple d'obstacles. En tot aquest temps, als israelians se'ls va prohibir entrar als territoris controlats per l'Autoritat Palestina; als palestins, per la seua banda, els costava molt d'obtenir permisos per entrar a Israel, i per viatjar a l'estranger. Per això ens reuníem als punts de control, i negociàvem dins del cotxe. A vegades el Govern suís ens permetia de reunir-nos a l'estranger. Vam trenar àmplies coalicions que do-

“L'Acord de Ginebra és 'virtual', alternatiu. Els que decideixen –el Govern israelià i l'Autoritat Palestina, Washington i tots els altres– poden fer-ne un bon ús, o modificar-lo o ignorar-lo. Com a ciutadans, hem fet tot el que es podria en una situació que ha esdevingut insuportable”

naren suport a tot l'esforç que fèiem. Del costat dels israelians, hi havia gent dels partits del Likud (el partit del primer ministre israelià), del Shinui (partit secular de centre), del Laborista i del Meretz (el partit d'esquerres més compromès amb el diàleg amb els palestins), i també destacats oficials, economistes i intel·lectuals. Del costat palestí, hi havia gent del moviment Al-Fatah, que lidera Yaser Arafat, i acadèmics importants.

Finalment, a l'octubre, vam ser capaços de posar sobre la taula un acord de cinquanta pàgines que incloïa mapes detallats. El document és complex i, per tant, no es resumeix fàcilment, però la idea central de la qual parteix és que, a canvi de la pau amb Israel, els palestins guanyarien, si més no, un estat no militaritzat.

Els palestins també exercirien la sobirania sobre l'Esplanada de les Mesquites (Mont del Temple), per bé que una força de seguretat internacional hauria de garantir l'accés dels jueus a aquell lloc sagrat. A més, Israel podria conservar alguns assentaments, incloent-hi moltes de les noves comunitats jueves construïdes a la part àrab de Jerusalem.

Sabem que molta gent del Pròxim Orient no subscriuria mai el nostre acord. De fet, hem rebut l'oposició a l'acord molt abans que férem públic el document conjunt.

La gent d'Israel, els de la línia dura, han criticat del nostre acord, no només els detalls, sinó també el procés diplomàtic privat gràcies al qual es va gestar. A Gaza i Cisjordània, mentrestant, s'hi han oposat tant la Jihad islàmica com els partidaris de Hamas.

I, malgrat tota aquesta oposició, estem encantats del fet que l'acord haja tingut un impacte positiu en tot l'entorn negociador. S'han enviat còpies del document a totes les cases israelianes, i també s'ha publicat als diaris palestins.

I, el que encara és més significatiu, una enquesta recent, que ha dut a terme l'Institut James A. Baker III, de Polítiques Públiques, a la Rice University i el Grup de Crisis Internacionals de Washington, va demostrar que més del 50% dels palestins estan d'acord amb els principis fonamentals del document.

Cal que la comunitat internacional siga conscient de l'interès que ha despertat la nostra iniciativa. Ens complau el fet que el primer ministre de la Gran Bretanya, Tony Blair, i el secretari general de les Nacions Unides, Kofi Annan, hagen manifestat que hi fan costat.

Encara és més important, però, al nostre parer, que l'administració Bush i el Congrés hagen donat suport a l'esforç que hem dut a terme, i a la nostra nova vinculació amb el procés de pau. El fet que el secretari d'Estat, Colin Powell, lloara l'acord, ens va resultar molt gratificant, però caldria que hi haguera molts més americans que s'hi manifestaren a favor, per tal que el progrés continuara.

Al capdavant, però, l'Acord de Ginebra només és un acord “virtual”, alternatiu. Els que prenen decisions –el Govern israelià i l'Autoritat Palestina, Washington i tots els altres– poden fer-ne un bon ús, o bé modificar-lo o ignorar-lo. Com a ciutadans particulars, hem fet tot el que es podria fer en una situació que ha esdevingut insuportable.

Ara els toca als nostres líders.

Iossi Beilin és exministre de Justícia israelià i Iàsser Abed Rabbo és exministre d'Informació palestí
© The New York Times–EL TEMPS
Traducció: Maite Insa